

Ne félj, mert veled vagyok!

Kórházpasztorációs értesítő betegeknek és segítőknek
— 2008., V. évf., 1. szám —

Kedves Testvéreim!

Szeretettel köszöntök mindenkit lapunk februári számának megjelenése alkalmából.

Azt hittem, én már gyakorlott vagyok a betegség elfogadásában. Rábólintok és elfogadom azt, ha családom valamelyik tagját, vagy engem meglátogat a betegség. De tévedtem... Újra meg újra megszenvedem azt az időszakot, amíg végre ki tudom mondani: „*Uram, legyen meg a Te akaratod.*”

Tapasztalatból ugyan tudom, hogy az Úrra való teljes ráhagyatkozás mindig felszabadít, de sokat őrlődöm, míg elfogadom a betegséget mint Isten ajándékát. Nehézséget okoz felismerni *Őt* a fájdalomban, bízni benne akkor is, amikor az életemre sötétség, szárazság és szenvedés borul.

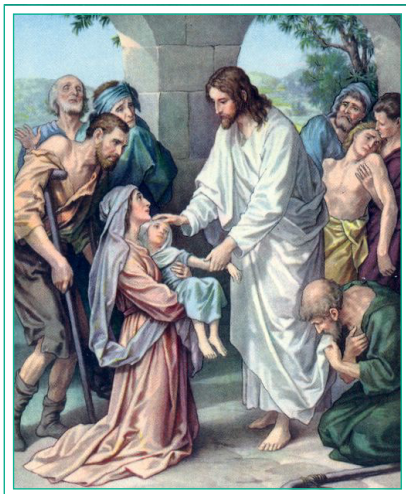
Tudom, *Ő az*, aki nem hagyott magamra még soha. Akkor is mellettem volt, amikor nem vettem észre, mert újra én szerettem volna megoldani az életemet, anélkül, hogy csendben arra figyeltem volna, hogy *Ő* mit akar üzeni nekem.

Talán azért gyakori látogató az életemben a betegség, mert az Úr türelmesen vár, mikor jön el az az idő, amikor minden pillanatban és helyzetben elfogadom azt, amit *Ő* nekem szánt és teljesen rá hagyatkozom.

Sok kegyelmet kívánok a betegség és a szenvedés elviseléséhez, és azt, hogy sikerüljön minden élethelyzetben az Úrra hagyatkozni!

Testvéri szeretettel:

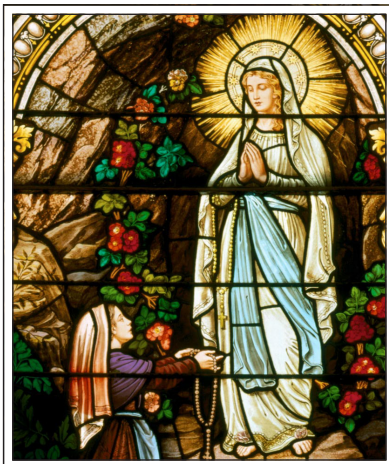
Gáspár Annamária
kórházi lelkigondozó

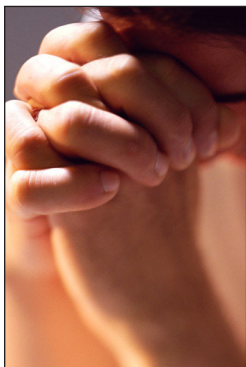
„Áldott legyen az Isten, Urunk, Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és a minden vigasztalás Istene! Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet ő nyújt nekünk. Amilyen bőven kijut nekünk Krisztus szenvedéseiből, olyan bőven lesz részünk Krisztus révén a vigasztalásban is.”

(2Kor1,3-5)

Február 11-én 150 éve, hogy a Szűzanya megjelent egy Lourdes melletti barlangban Sobirous Bernadettnek és kijelentette magáról: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás”. Február 15-én a sziklabarlangban csodatevő forrás fakadt. E helyen 1864-ben templomot építettek, amelynek IX. Pius pápa bazilika címet és előjogokat adományozott. Lourdes-ban a zarándokok száma évente több mint félmillió, és a természetes módon meg nem magyarázható gyógyulások száma is több ezerre tehető. II. János Pál kezdeményezésére 1993-tól február 11 a

Betegek Világnapja. A világnap célja, hogy „Isten egész népe kellő figyelmet szenteljen a betegeknek, segítse elő a szenvedés megértését.”

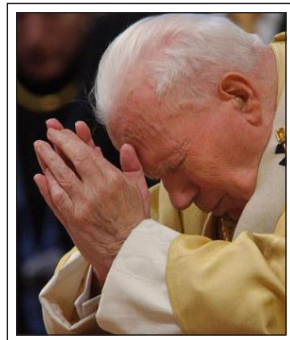
A Szatmári Római Katolikus Egyházmegye Imádság Évéhez kapcsolódó programjainak keretében, február 11-én, a Betegek Világnapja alkalmából, közös ünneplésre hívja a betegeket, segítőiket és mindazokat, akik együtt szeretnének imádkozni.

A Székesegyházban, a 17.30 órától gyónási lehetőség, 18 órától püspöki szentmise. A szentmisén teljes búcsú nyerhető, az egyház által előírt feltételek teljesítése esetén.

II. János Pál imája:

Segíts a szenvedésben

Ó Mária, aki Fiaddal együtt végigjártad a keresztutat,
Anyai szívedben gyötrődte a fájdalomtól, de
nem feledted beleegyező szavadat és
mélységesen bízta abban, hogy
akinél semmi sem lehetetlen,
be fogja teljesíteni ígéreteit.
Esdd ki számunkra és a jövőző nemzedékek
emberei számára a kegyelmet,
hogy rá merjünk hagyatkozni Isten szeretetére.
Segíts, hogy a szenvedésben, a megvetésben, a próbatételekben,
még ha sokáig tartanak és kemények is,
soha ne kételkedjünk az Ő szeretetében.
Jézusnak, a Te Fiadnak
tisztelet és dicsőség mindörökké, Ámen.

Thomas Merton:

Egyedül érted, Istenem

Uram! Vedd életemet a Kezedbe és tedd veled azt,
ami neked tetszik. Ezentúl nem utasítom el
magamtól sem az örömeket, sem a nehézségeket,
amiket beleszórtál az életembe. Elég, ha azt
tudom, minden dicsőségedre szolgál, minden
terved jó. Mert minden szeretet. Csak önma-
gamtól szabadíts meg! Add, hogy hallgatagon,
csöndesen belenyugodjak szent akaratodba.
Akkor majd fölgyullad szívemben örömd fénye.
Lángja a Te dicsőségedre lobbanjon! Csak ezért
éljek! És töltsd be egész életemet a szeretet
egyetlen gondolatával és egyetlen kívánságával,
hogy szerethessek, nem az érdemért, nem is a
tökéletesség, az erény szentségéért, hanem
EGYEDÜL ÉRTED, ISTENEM!

A kéz

Egy szívbeteg ember műtétjével kapcsolatos élményeiről mesélt.

A műtét előtti napon egy kedves ápolónő jött a kórtermébe. A nővér megfogta a kezét és megszorította.

– Szorítsa meg Ön is, érezze kezem érintését - mondta az embernek. - Figyeljen rám! - folytatta. - A

holnapi műtét alatt az Ön szívet elkülönítik, ez idő alatt csak gépek fogják életben tartani. Miután szívet véglegesen visszahelyezik, és az operáció lezárul, öntudatát visszaszerezve egy reanimációs szobában fog felébredni. Hat órán keresztül mozdulatlanul kell majd feködnie. Lehet, hogy nem fog tudni mozogni, beszélni, talán még a szemeit sem tudja majd kinyitni, de öntudatánál lesz. Érezni és érteni fog mindent, ami maga körül fog történni. Az alatt a hat óra alatt én mindvégig Ön mellett leszek, fogom a kezét úgy, ahogy most is. Önnel leszek mindaddig, míg vissza nem nyeri erejét. Lehet, hogy végtelenül elhagyatottnak érzi majd magát, de ha megérzi kezem érintését, tudni fogja, hogy én nem hagyom magára.

– Minden pontosan úgy történt, ahogy az ápolónő megmondta nekem – magyarázta az ember. Felébredtem, de semmit nem tudtam tenni. Azonban éreztem kezének érintését: kezeiben tartva szorította kezeimet, órákon keresztül. És ez nem csak ígéret volt.

A Vigasztaló, a Szentlélek, akit Jézus megígért barátainak: egy életen át fogja kezünket. És ez nem csak ígéret.

(részlet Bruno Ferrero: Az élet: mindened amid van című könyvéből)